

λέγειν, τὸ μὴ τὰ δυτα λέγειν; Σωκ. Κομψότερος μὲν ὁ λόγος ἡ πατέρας εἰπέ μαι τοσσόνδε, λέγειν μὲν οὐ δύκει σοι εἴναι ψευδή, φάναι δέ; Κρ. Οὕ μοι δύκει οὐδὲ φάναι. Σωκ. Οὔδὲ εἰπεῖν οὐδὲ προσειπεῖν; οἶνι εἴ τις ἀπαντήσας σοι ἐπὶ ζενίας, λαβόμενος τῆς χειρὸς εἴποι· «Χαῖρε, ὃ ξένες Ἀθηναῖε, νιέ Σμικρίωνος Ἐρμόγενες», οὗτος λέξειν ἀν ταῦτα ἡ φαῖτι ἀν ταῦτα ἡ εἴποι ἀν ταῦτα ἡ προσείποι ἀν οὗτοι σὲ μὲν οὖ, Βρουγένη δέ τόνδε; ἡ οὐδένα; Κρ. Εὔοι μὲν δύκει, ὃ Σώκρατες, ἄλλως ἀν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι.¹³ Σωκ. Α'λλ' ἀγαπητόν καὶ τοῦτο.¹⁴ Πότερον γάρ ἀληθῆ ἀν φθέγξατο ταῦτα ὁ φθέγξαφενος ἡ ψευδή; ἡ τὸ μέν τι αὐτῶν ἀληθής, τὸ δέ ψευδός; καὶ γάρ ἀν καὶ τοῦτο ἔξαρκον. Κρ. Ψοφεῖν ἔγωγ' ἀν φαίνει¹⁵ τὸν τοιωθόν, μάτην αὐτὸν ἔσχετον κινοῦντα, δισπερ ἀν εἴ τι χαλκείου κινήσεις προύστας.

39. Σωκ. Φέρε δὴ, ἐάν πῃ διαλλαχθῶμεν,² ὃ Κρατύλε· ἀρ' οὐκ ἄλλο μὲν ὃν φαῖτις τὸ δύναμα εἴναι, ἄλλο δέ ἐκεῖνο, οὐ τὸ δύναμα ἐστιν; Κρ. Ἔγωγε. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὸ δύναμα ὅμολογεῖς μιμημάτι εἴναι τοῦ πράγματος; Κρ. Πάντων μάλιστα. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τὰ ζωγραφήματα τρόπου τινὰ ἄλλον λέγεις μιμήματα εἴναι πραγμάτων τινῶν; Κρ. Ναί. Σωκ. Φέρε δὴ· ἵσως γάρ ἐγὼ οὐ μανθάνω ἀπτάπετετέστιν ἡ λέγεις, σὺ δέ τάχις ἀν ὀρθῶς λέγοις· ἔστι διαμείναι καὶ προσενεγκεῖν ταῦτα ἀμφότεροι τὰ μιμήματα, τὰ τε ζωγραφήματα κάκεινα τὰ δύναματα, τοῖς πράγμασιν, ὃν μιμήματά ἐστιν, ἡ οὖ; Κρ. Ἐστι. Σωκ. Πρῶτον μὲν δὴ σκόπει τόδε· ἀρ' ἂν τις τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς εἰκόνα τῷ ἀνδρὶ ἀποδοῖται, τὴν δέ τῆς γυναικὸς τῇ γυναικὶ, καὶ ταῦλας οὗτως; Κρ. Πάνυ μὲν οὖν. Σωκ. Οὐκοῦν καὶ τούναντίον τὴν μὲν τοῦ ἀνδρὸς τῇ γυναικὶ, τὴν δέ τῆς γυναικὸς τῷ ἀνδρὶ; Κρ. Ἐστι· καὶ ταῦτα. Σωκ. Α'ρ' οὖν αὖται αἱ δικυρομάτι ἀμφότεροι δρθαῖ, ἡ ἡ ἑτέρα; Κρ. Ἡ ἑτέρα. Σωκ. Ἡ ἀν ἐκάστῳ, οἷμα, τὸ προσήκον τε καὶ τὸ δύματον ἀποδιδῷ. Κρ. Ἐμείνει δοκεῖ. Σωκ. Ιux τοῖνυν μὴ μηχανίσθαι εὐ τοῖς λόγοις ἐγώ τε καὶ σὺ, φίλοις ἔντες, ἀπόδεξαι μου ὁ λέγω. Τὴν τοιαύτην μὲ το δύναμα συνεχομένην — 15. Λ' αὖτος ἀν οὗτος ταῦτα φθέγξασθαι.) Τὸ δῆμα φθέγξασθαι εἰς τὴν ἀρχικὴν του σηματιαν ἐννοεῖτεν. — 16. Ἄλλ' ἀγαπητὸν καὶ τοῦτο.) Ιππ. Μεζ., σελ. 302. B. «ἴξαρχει, ὃ ίππική ἀγαπητή γάρ καὶ ταῦτα.» Πολιτ. IV. σελ. 435. Δ. «οὐκοῦν ἀγαπητὸν, ἔητι ἐμοὶ μὲν γάρ ἐν γε τῷ πατέρι τι είκανως; ἀν ἔχοντο κατωτ. § 43. Ἐν τῷ τέλει τοῦ ἀγαπητὸν δέ καὶ τοῦτο δημοσιεύσθαι» — 17. Ψοφεῖν ἔγωγ' ἀν

φαίνειν.) Σαρέτερον έτι οὖν ὃ Κρατύλος δηλοῖ τὴν γνώμην του λέγων, δτι πάντα εκεῖνα τὰ ὄποτα δὲ εἴναι ἀληθῶς ιδία εἰς τὰ πράγματα, δὲν εἴναι δύναματα, ἀλλὰ μάταιος τις τῶν ἥχων φόρος.

§ 39, 2. Φέρε δὴ, ἐάν πῃ διαλλαχθῶμεν.) Ο νοῦς. «Εἴτα λοιπὸν, δέσ δοκει μάτωμεν μὲ ποιον τρόπον ίτως συμφωνήσωμεν. ὄρα Πολιτ. IV. σελ. 434. Α. ο ιδὲ δὴ, ἐάν σοι διπερ ἐμοὶ δοκεῖ. Αὐτόθ. V. σελ. 453. Ε. ο φέρε δὴ ἐάν

την γάρ, ὡς ἔταχε, καλῶς ἔγογε δικαιοῦντας μὲν τοῖς
μιμήμασι, τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ὄνόμασιν,³ ὅρθην, ἐπὶ δὲ τοῖς ὄνό-
μασι πρὸς τῷ ὅρθην καὶ ἀληθῆ τὴν δὲ ἔτέραν, τὰν τοῦ ἀνομοίου
δόσιν τε καὶ ἐπιφοράν, οὐκ ὅρθην, καὶ φευδῆ, σταύ ἐπ' ὄνόμασιν
ἡ. Κρ. Ἀλλ' ὅπως μὴ, ὡς Σώκρατες, ἐν μὲν τοῖς ζωγραφήμασιν
τοῦτο, τὸ μὴ ὁρθῶς δεκνέμειν, ἐπὶ δὲ τοῖς ὄνόμασιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀ-
ναγκαῖον ἡ ἀεὶ⁴ ὁρθῶς. Σωκ. Πῶς λέγεις; τί τοῦτο ἐκείνου δια-
φέρει; ἀρ̄ οὐκ ἔστι προσελθόντα ἀνδρὶ τῷ εἰπεῖν ὅτι Τούτι ἔστι
σὸν γράμμα,⁵ καὶ θεῖξαι αὐτῷ, ἀν μὲν τύχῃ, ἐκείνου εἰκόνα, ἀν
δὲ τύχῃ, γυναικός; τὸ δὲ θεῖξαι λέγω εἰς τὴν τῶν δρθικλμῶν αἴ-
σθησιν καταστῆσαι. Κρ. Πάνυ γε. Σωκ. Τί δὲ; πάλιν αὐτῷ
τούτῳ προσελθόντα⁶ εἰπεῖν ὅτι Τούτι ἔστι σὸν ὄνομα; ἔστι δέ που
καὶ τὸ σύμμαχον μίμημα, ὡς περ τὸ ζωγράφημα. Τοῦτο δὴ λέγοι· ἀρ̄
οὐκ ἀντὶ⁷ αὐτῷ εἰπεῖν ὅτι Τούτι ἔστι σὸν ὄνομα, καὶ μετὰ τοῦ-
το εἰς τὴν τῆς ἀκοῆς αὖ αἰσθησιν καταστῆσαι, ἀν μὲν τύχῃ, τὸ
ἐκείνου μίμημα, εἰπόντα, ὅτι ἀνήρ, ἀν δὲ τύχῃ, τὸ τοῦ Θήλεος
τοῦ ὄνθρωπίου γένους, εἰπόντα, ὅτι γυνή; οὐ δοκεῖ σοι τοῦτο οἷόν
τινα καὶ γίγνεσθαι ἐνίστε; Κρ. Ἐθέλω σοι, ὡς Σώκρατες, ἔνγ-
χωρῆσαι, καὶ ἔστω σύτω. Σωκ. Καλῶς γε σὺ ποιῶν, ὡς φίλε, εἰ
ἔστι τοῦτο οὕτως ἔχον· οὐδὲ γάρ δεῖ νῦν πάνυ διαμάχεσθαι περὶ
αὐτοῦ. Εἰ δὲ οὕτυ⁸ ἔστι τοιαύτη τις δικαιοῦντα καὶ ἐνταῦθα, τὸ μὲν ἔ-
τερον τούτου ἀληθεύειν βουλόμεθα καλεῖν, τὸ δὲ ἔτερον φεύδεσθαι.
Εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, καὶ ἔστι μὴ ὁρθῶς διακνέμειν τὰ ὄνόματα
μηδὲ ἀποδιδόντα τὰ προσήκουντα ἐκάστῳ, ἀλλ' ἐνίστε τὰ μὴ προσήκου-
ντα, εἴη ἀν καὶ ρήματα ταῦτὸν τοῦτο ποιεῖν.⁹ Εἰ δὲ ρήματα καὶ δ-
νόματα¹⁰ ἔστιν σύτω τιθέντα, ἀνάγκη καὶ λόγους· λόγοι γάρ που,
ὧς ἐγράψαι, ἡ τούτων ξύνθεσις ἔστιν. Η πῶς λέγεις, ὡς Κρατύλε;
Κρ. Οὕτω καλῶς γάρ μοι δοκεῖς λέγειν. Σωκ. Οὐκοῦν εὶ γράμ-
μασιν αὖ τὰ πρῶτα ὄνόματα¹¹ ἀπεικάζομεν, ἔστιν ὡς περ ἐν τοῖς
ζωγραφήμασι¹² καὶ πάντα τὰ προσήκουντα χρώματά τε καὶ σχή-
ματα ἀποδεῦνται, καὶ μὴ πάντα αὖ, ἀλλ' ἔνικα ἐλλείπειν, ἔνικα δὲ
καὶ προστιθένται, καὶ πλείω καὶ μείζω. Η οὐκ ἔστιν; Κρ. Εστιν.
Σωκ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδιδούς πάντα καλὰ τὰ γράμματά τε καὶ

την εὔρωμεν τὴν ἔξοδον. — 3. Τοῖς τε ζώοις καὶ τοῖς ὄνόμασιν.) Τὰ ζῶα
εὖν. ἐνταῦθα τὰ ζωγραφήματα, ὡς ἐν § 33. σμ. 11. τὰ αὐτῶν ἔργα καλλίω
παρέχουνται, τὰ ζῶα. — 4. Ἀλλ' ἀναγκαῖον ἡ ἀεί. Τουτέστιν ἀλλ' ὅπως ἀναγκαῖον
ἡ, ὡς σελ. 436. B. — 5. Τούτι ἔστι προσελθόντα.) Φρύνην. ἐν τοῖς τοῦ Βεκ-
χέρεου ἀνεκό. τόμ. 1. σελ. 31. «γρα-
φεύς καὶ ὁ ζωγράφος καὶ γράμμα τὸ
ζωγράφημα.» — 6. Πάλιν αὐτῷ τούτῳ

προσελθόντα.) Ἐνν. ἀρ̄ οὐκ ἔστιν. — 7.
Εἴη ἀν καὶ ρήματα ταῦτὸν τοῦτο ποιεῖν.)
Ἐνταῦθα ὄνταῦτος ἀντιθέται τὸ ρήμα εἰς
τὸ δημοκράτη ὄρα ἐν § 17. δῆτα ἐπειτα:
λόγοις — ἡ τῶν ρήμάτων καὶ ὄνομάτων
ξύνθεσις ἔστιν. — 8. Τὰ πρῶτα ὄνόμα-
τα.) Ὁρα § 33. § 40, ἀλλ. — γράμ-
ματιν, δηλ. ζωγραφήμασιν. — 9. Εστιν
ἄσπερ ἐν τοῖς ζωγραφήμασι.) Επρεπε
νὰ ἐπηταί, οὕτω καὶ ἐν τοῖς ὄνόμασι

τὰς εἰκόνας ἀποδίδωσιν, ὁ δὲ ἡ προστιθεῖς ἡ ἀφαιρῶν γράμματα μὲν καὶ εἰκόνας ἐργάζεται καὶ σύτος, ἀλλὰ πουντάς; Κρ. Ναι. Σωκ. Τί δὲ ὁ διὰ τῶν συλλαβῶν τε καὶ γραμμάτων τὴν σύστην τῶν πραγμάτων ἀπομιμούμενος; ἄρα οὐ κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἀν μὲν πάντα ἀποδῷ τὰ προσήκοντα, κακὴ ἡ εἰκὼν ἔσται τοῦτο δ' ἔστιν ὅνομα· ἐάνυδὲ συκρά ἐλλείπῃ ἡ προστιθῆ ἐνίστε, εἰκὼν μὲν γενητεῖται, κακὴ δὲ οὐ; Ὅστε τὰ μὲν καλῶς εἰργασμένα ἔσται τῶν ὄνομάτων, τὰ δὲ κακῶς; Κρ. Ἰσως. Σωκ. Γίσως ἄρα ἔσται ὁ μὲν ἀγαθὸς δημιουργὸς ὄνομάτων, δ' δὲ κακός; Κρ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν τοῦτο ὁ νομοθέτης ἦν ὅνομα. Κρ. Ναι. Σωκ. Ισως ἄσσεινή Δι ἔσται, ὥσπερ ἐν ταῖς ἄλλαις τέχναις, καὶ νομοθέτης διόγεθός, ὁ δὲ κακός, ἐάν περ τὰ ἔμπροσθεν ἐκεῖνα ὄμολογηθῇ ἡμῖν. Κρ. Εστι ταῦτα ἀλλ' ὅραις, ὡς Σώκρατες, ὅταν ταῦτα τὰ γοσφαρικά, τό τε αἱ καὶ τὸ βἱ καὶ ἐν ἑκαστον τῶν στοιχείων, τοῖς δινόματιν ἀποδιέδωμεν τὴν γοσφαρικὴν τέχνην, ἐάν τι ἀφέλωμεν ἡ προσθῶμεν τὸ μεταθῶμέν τι,¹⁰ γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὅνομα,¹¹ οὐ μέντοι διοῖως, ἀλλὰ τὰ παράπονα οὐδὲ γέγραπται, ἀλλ' εὐθὺς ἔτερόν ἔστιν, ἐάν τι τούτων πάθῃ. Σωκ. Μή γάρ οὐ καλῶς σκοπῶμεν οὕτω σκοποῦντες, δο Κρατύλε. Κρ. Πῶς δῆ; Σωκ. Ἰσως δισα ἐκ τινος ἀριθμοῦ ἀγαθηκίου εἴναι ἡ μὴ εἴναι, πάσχοι ἀν τοῦτο δ σὺ λέγεις, ὥσπερ καὶ αὐτὰ τὰ δέκα ἡ ὅστις βούλει ἄλλος ἀριθμός, ἐάν ἀφέλης τι τὴν προσθῆς, ἔτερος εὐθὺς γέγονε. Τοῦ δὲ ποιοῦ τινος καὶ ἔνυπτάστης εἰκόνος μή οὐχ οὐτη ἡ ἡ ὄρθοτης, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον οὐδὲ τὸ παράπονο δέη πάγτα ἀποδοῦναι, οἷον ἔστιν δε εἰκάζει,¹² εἰ μέλλει εἰκὼν είναι. Σκόπειδε, εἴ τι λέγω. Ἄρι ἀν δύο πράγματα εἴη τὰ τοιάδε οἷον Κρατύλος καὶ Κρατύλου εἰκών, εἴ τις θεῶν μὴ μόνον τὸ σὸν χρῶμα καὶ σγῆμα ἀπεικάσειεν, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐντὸς πάντα τοιχύτα ποιήσειεν, οἷοπερ τὰ σὰ, καὶ μαλακότητας καὶ θερμότητας τὰς αὐτὰς ἀποδοῖη, καὶ κίνησις καὶ ψυχὴν καὶ φρόνησιν, οἷαπερ ἡ παρὰ σοὶ ἐνθεῖται αὐτοῖς,¹³ καὶ ἐνὶ λόγῳ, πάντα ἀπερ σὺ ἔχεις, τοιχύτα ἔτερα κατοιστήσεις πλησίον σου; πότερον Κρατύλος ἀν καὶ εἰκὼν Κρατύλου τότε εἴη τὸ τοιοῦτον, ἡ δύο Κρατύλοι; Κρ. Δύο ἔμοιγες δοκοῦσιν, ὡς Σώκρατες, Κρατύλοι.

πάντα τὰ προσήκοντα ἀποδοῦνας ἀλλὰ τὰς τεθῆπη ὁ λόγος, καὶ ἐκεῖνο τὸ ἐπεῖσον ἔπρεπε νὰ τεθῇ εἰς τὴν ἀπόδοσιν, ἐπιφέρεται παρακατέψην εἰς τὸ «ἄριστον αὐτοῖς τὰ τὸν αὐτὸν λόγον κτλ.» — 10. Ἐάν τι ἀφέλωμεν . . . ἡ μεταθῶμεν τι.) Οὐτω τὸ τείπεναλεμβάνεται ἐν Φαίδων. σελ. 93. Δ. αὐτὸν μὴν ποιεῖν τις αὐδέντι πά-

χειν. » — 11. Γέγραπται μὲν ἡμῖν τὸ ὅνομα.) Ο νοῦς Σὺ εἶναι μὲν τὸ ὅνομα τότε υἱὸς ἡμῶν γεγραμμένον, ὅγκος δινός δρθῶς (γεγραμμένον), ἀλλ' ἐν γένει αὐτὸν γεγραμμένον. — 12. Πάντα ἀποδοῦνται, οἷον ἔστιν δε εἰκάζει.) Εἰς τὸ εἰκάζει, ἐνν. τότις, ἐνυπέρφυτον εἰς τὸ ἀπεδούνται. — 13. Ενθεῖται αὐτοῖς;) Διγ. οὐδεὶς αὐτοῖς.

§ 40. Σωκ. Ὁρᾶς οὖν, ὡ φίλε, δτι ἄλλην χρή εἰκόνος ὀρθότητα λύτειν καὶ ὅν νῦν δὴ ἐλέγομεν,² καὶ οὐκ ἀναγκάζειν,³ εάν τι ἀπῇ ἡ προσῆ, μηκέτι αὐτὴν εἰκόνα εἶναι; ἢ οὐκ αἰσθάνει ὅσου ἐνδέουσιν αἱ εἰκόνες τὰ αὐτὰ ἔχειν ἐκείνοις, ὅν εἰκόνες εἰσίν; Κρ. Ἐγωγε. Σωκ. Γελοῖα γοῦν, ὡ Κρατύλε, ὑπὸ τῶν ὀνομάτων πάθει ὃν ἐκεῖνα, ὅν ὀνόματά ἔστι τὰ ὀνόματα, εἰ πάντα πανταχῆ αὐτοῖς ὅμοιωθεῖται. Διττὰ γάρ ἄν που πάντα γένοιτο, καὶ οὐκ ὃν ἔχοι αὐτῶν εἰπεῖν σύμβετερον, ὀπότερον ἔστι τὸ μὲν αὐτὸς, τὸ δὲ ὄνομα. Κρ. Ἀληθῆ λέγειε. Σωκ. Θαρρῶν τοίνυν, ὡ γενναῖε, ἔστι καὶ ὄνομα τὸ μὲν εὖ κεισθαι, τὸ δὲ μὴ, καὶ μὴ ἀνάγκαζε πάντα ἔχειν τὰ γράμματα, ἵνα κομιδῇ ἡ τοιοῦτον οἰώνπερ οὗ ὄνομά ἔστιν, ἀλλ' ἔστι καὶ τὸ μὴ προσήκον γράμμα ἐπιφέρειν. Εἰ δὲ γράμμα, καὶ ὄνομα ἐν λόγῳ εἰ δὲ ὄνομα, καὶ λόγον ἐν λόγῳ μὴ προσήκοντα τοῖς πράγμασιν ἐπιφέρεσθαι, καὶ μηδὲν ἡττον ὀνομάζεσθαι τὸ πράγμα καὶ λέγεσθαι, ἔως ὃν ὁ τύπος ἐνῇ τοῦ πράγματος, περὶ οὐ ὃν ὁ λόγος ἦ, ὥσπερ ἐν τοῖς τῶν στοιχείων ὀνόμασιν, εἰ μέμηται ἡ νῦν δὴ ἐγὼ καὶ Ἐρμογένης ἐλέγομεν. Κρ. Ἀλλὰ μέμηται. Σωκ. Καλῶς τοίνυν. Οταν γάρ τοῦτο ἐνῇ, κανὸν μὴ πάντα τὰ προσήκοντα ἔχῃ, λελέξεται γε τὸ πράγμα, καλῶς, διτον πάντα, κακῶς δὲ, διτον ὀλίγα.⁴ Λέγεσθαι δ' οὖν, ὡ μακάριε, ἐῶμεν,⁵ ἵνα μὴ δρλωμεν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγαίῳ νύκτωρ περιόντες δψὲ δόσοῦ, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὰ πράγματα δρλωμεν αὐτῇ τῇ ἀληθείᾳ σύτῳ πως ἐληλυθένται ὄψιαίτερον τοῦ δέουτος. Ἡζήτει τιν' ἄλλην ὀνόματος ὀρθότητα, καὶ μὴ δυσλόγει δρλωμα συλλαβθῆσαι καὶ γράμμασι⁶ πράγματος ὄνομα εἶναι. Εἰ γάρ ταῦτα ἀμφότερα ἐρεῖς, οὐχ οἵος τ ἔσται συμφωνεῖν σαυτῷ. Κρ. Άλλά μοι δοκεῖς γε, ὡ Σωκρατες, μετρίως λέγειν, καὶ οὔτω τιθεμαι. Σωκ. Ἐπειδὴ τοίνυν ταῦτα ἡμῖν ἔχουσιν, μετά ταῦτα τάδε σκοπῶμεν, εἰ μέλλει, φαμέν, καλῶς κείσθαι τὸ ὄνομα, τὰ προσήκοντα δεῖ αὐτὸς γράμματα ἔγειν; Κρ. Ναι. Σωκ. Προσήκει δὲ τὰ ὅμοια τοῖς πράγμασι; Κρ. Ηάνυ γε. Σωκ. Τὰ μὲν ἄρα καλῶς κείμενα, οὔτω κείται;⁷ εἰ δὲ

§ 40, 2. Ὁρᾶς λύτειν καὶ ὅν νῦν δὴ λέγομεν.) Ὁπερ ἔστιν καὶ τούτων δὲ μην δὴ λέγομεν, δηλ. καὶ τοῦ ὀνομάτων. — 3. Καὶ οὖν ἀναγκάζειν;) Δηλ. νὰ μὴ τὸ ἐκλάθητεν ἀε ἀναγκάζειν, ὃς μετ' ὀλίγον, ὥρη ἀνάγκης πάντα ἔχειν τὰ γράμματα. — 4. Καλῶς, διτον πάντα, κακῶς δὲ, διτον ὀλίγα.) Περὶ τῆς ἀκοίουσίας τοῦ δὲ, μὴ πεσηγουμένου τοῦ μὲν, δια τοι εἰν Εὐοπή Ηρακλεῖς Σ. 5 Μ. 6. 1030. — 5. Αἴτιοι τοῖς πράγματα εἶναι. —

εθαι δ' οὖν . . . ἐῶμεν.) Ἀλλ' ὅπωςδήποτε καὶ ἀν ἀποθῆ τοῦτο, ἀς ὀρθωμεν τὸ ἔργον τοῦ ὄνομάζεσθαι. Εἰς τὸ δρλωμαν ἐλλείπει γέλωτα ἡ δίκαιη ἡ τοιοῦτον τι, διὰ τῆς παραχλειψεως τοῦ ὅποιου, δηλοτὸς ο Σωκράτης εἰδός τι χλευστροῦ, τὸ ὅποιον μόδις ἐδυνήθη νὰ ἐκρεασθῇ ἀφεν τῆς τοῦ εὑπρεποῦς παραβιάσεως. — 6. Δρλωμα συλλαβθῆσαι καὶ γράμμασι.) Δοτ. οργανική. — 7. Οὕτω κείται;) Δηλ. Ὅστε δροια τοῖς πράγματα εἶναι. —

μή τι καλῶς ἐτέθη, τὸ μὲν ἀν πολὺ θεος ἐκ προστηκόντων εἴη γραμμάτων καὶ ὄμοιών, εἰπερ ἔσται εἰκὼν, ἔχοι δ' ἀν τι καὶ οὐ προστήκον, δ' οὐκ ἀν καλὸν εἴη οὐδὲ καλῶς ειργασμένον τὸ ἔντυμα. Οὐτωφαμέν, ή ἄλλως; Κρ. Οὐδέν δεῖ, οἶμαι, δικαιόχεσθαι, ὃ Σώκρατες ἐπει οὐκ ἀρέσκει γέγοε τὸ φάναι ὄνομα μὲν εἴη μὴ μέντοι καλῶς γε κείσθαι. Σωκ. Πότερον τοῦτο οὐκ ἀρέσκει σε, τὸ εἴναι τὸ ὄνομα δηλωματῶν πράγματος; Κρ. Ἐμοιγε. Σωκ. Αλλὰ τὸ εἴναι τῶν διοράτων τὰ μὲν ἐκ προτέρων συγκείμενα, τὰ δὲ πρῶτα, οὐ καλῶς σοι δοκεῖ λέγεσθαι; Κρ. Ἐμοιγε. Σωκ. Αλλὰ τὰ πρῶτα εἰ μέλλει δηλώματά των γίγνεσθαι, ἔγεις τοντὸ καλλίω τρόπου τοῦ δηλώματα αὐτὰ γενέσθαι ἄλλου, ή αὐτὰ ποτέ τοι διαμάτια τρικάρτα, οἷα ἐκεῖνα, ἢ δεῖ δηλοῦν αὐτά; ή διε μάλιστα σε ἀρέσκει διαφέρει τὸ τρόπος, ὃν Ἐρμογένης λέγει καὶ ἄλλοι πολλοί, τὸ ξυνθήματα εἴναι τὰ δυόματα, καὶ δηλοῦν τοις συνίεμένοις, προσεδέσαι δὲ τὰ πράγματα, καὶ εἴναι ταύτην δριθέτη τὸ δυόματος,³ συνθήκην, διαφέρειν δὲ οὐδέν, ἐάν τέ τις συνθήκαιον πέρ νῦν δύγκειται, ἐάν τε καὶ τούναντίον⁴ ἐπὶ μὲν φέντε, συμφρόν, μέγα καλεῖν, ἐπὶ δὲ φέντε μέγχ, σμικρόν; πότερός σε ὁ τρόπος ἀρέσκει; Κρ. Ὄλῳ καὶ παντὶ διαφέρει,⁵ ὃ Σώκρατες, τὸ διοράματι δηλοῦν ὅτι ἀν τις δηλοῖ, ἄλλᾳ μὴ τῷ ἐπιτυγχάνει. Σωκ. Καλῶς λέγεις. Οὐκοῦν εἰπερ ἔσται τὸ ὄνομα δημοσίου τῷ πράγματι, συνηκαίου περικέναι τὰ στοιχεῖα διατίκα τοῖς πράγμασιν, ἵνα τὰ πρῶτα δυόματά τις ξυνθῆσει. Μήδε δέ λέγω ἀρέτη ποτὲ ἀν τις ξυνέβηκεν δι νῦν δὴ ἐλέγομεν ζωγράφημα δημοσίου τῷ τῶν δυτῶν, εἰ μὴ φύσει ὑπῆρχε φαρμακεῖα δημοσία δύτη, ἐξ δι τούτης τοῦ ζωγραφώμενα, ἐκείνοις, ἢ μιμεῖται ή γραφεῖ; ή σύστατον; Κρ. Αδύγατον. Σωκ. Οὐκοῦν ώσαύτοις καὶ δυόματα εἰς μη ποτε δημοσία γένοιτο σύζευξι, εἰ μὴ ὑπάρξει ἐκείνα πρῶτα δημοσία τῶν δύοντα, ἐξ δι τούτης τοῦ δυόματος, ἐκείνους,⁶ ὃν ἔστι τὸ δυόματα μημάτα; ἔστι δέ, ἐξ δι τοῦ συνθετέον, στοιχεῖα; Κρ. Ναι.

§. 41. Σωκ. Πέδη τοῖνυν καὶ σὺ κατένει τοῦ λέγου σύπερ ἄρτι Ἐρμογένης. Φέρε, καλῶς σοι δοκεῖσθαι λέγειν, ὅτι τὸ φέρεται καὶ κατίσται ποτὲ προσέσθαι, ή σὺ κατίσταις; Κρ.

3. Καὶ εἴ ταύτην δριθέτη τὸ δυόματος.) συγχρατος τούτου Φεδίων. σελ. 79. Ε. Καλῶς ἀνευ τοῦ ψηφίου τὴν μετὰ τὸ Πολιτ. VII. σελ. 627. Αλκιδ. I. σελ. 102. ταύτην. διότι οὐ διντωνυμία κατέχει τοῦ Β. ἔνθα κατέχει, καδαρέει διον τε καὶ ποιού ὑπολειμένου ὡς ἐν τῷ § 30. — Ζ. πᾶν.α δια τοῦ ἐπιτυχού συνεργάτης ε Εάν τε καὶ τούναντίον.) Ὁπερ ἔστιν, δια περὶ οὗ σι δημοσία τὸ πράγματα τοῦ καὶ συνθῆται ἐπὶ τούτῳ μέγχ κατέειν, τὸ ἀρέτηναν καὶ θελ. στοιχ. σύνδεσμον ἐπὶ δι νῦν σμικρὸν καλοῦμεν, ἐπὶ δὲ φυσικόν. — Η. προσέτρεψε τούτην την εκείνη σμικρόν, ἐπὶ δι νῦν μηχα. — Η. — ἐπιστολή.) Τοῦ Στρ. Β. περὶ στοιχ. δι Οὐλῳ καὶ παντὶ διαφέρει.) Ορχ πιρτοῦ τοι δραστηρεα κατέλαβε ΙΩΑΝΝΑ 2006

Καλῶς ἔμοιγε. Σωκ. Τὸ δὲ λάβεδε τῷ λείω καὶ μαλακῷ καὶ οἰς νῦν δὴ ἐλέγομεν; Κρ. Ναι. Σωκ. Οἰσθα οὖν, ὅτι ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἡμεῖς μέν φαμεν σκληρότης, Ἐρετρίσις δὲ σκληρότηρο;² Κρ. Πάνυ γε. Σωκ. Πότερον οὖν τό τε ρὸν καὶ τὸ σῆμας ἀμφότερον τῷ αὐτῷ, καὶ δηλοὶ ἐκείνοις τε τὸ αὐτὸν τελευτῶντος τοῦ ρὸν καὶ ἡμῖν τοῦ σ., ἢ τοῖς ἑτέροις ἡμῶν οὐ δηλοῖ; Κρ. Δηλοὶ μὲν οὖν ἀμφοτέροις. Σωκ. Πότερον ήτο δῆμοις τυγχάνει ὅντα τὸ ρὸν καὶ τὸ σ., ἢ ητο; Κρ. Ήτο δῆμοις. Σωκ. Η οὖν δύσιά ἐστι πανταχῇ; Κρ. Πρός γε τὸ ἵσως φοράν δηλοῦν. Σωκ. Η καὶ τὸ λάβεδε ἐγκείμενον;³ οὐ τὸ ἐνυπείσιον δηλοῖ σκληρότητος; Κρ. Ἰσως γάρ οὐκ ὀρθῶς ἐγκείται, ὡς Σώκαστες δισπερ καὶ ἡ νῦν δὴ σὺ πρὸς Ἐρμογένην ἐλεγεῖς ἐξαιρῶν τε καὶ ἐντιθεῖς γράμματα οὐδέσι, καὶ ὀρθῶς ἐδόκεις ἔμοιγε, καὶ νῦν ἵσως ἀντὶ τοῦ λρὸν δεῖ λέγειν. Σωκ. Εὗ λέγεις τί οὖν; νῦν ὡς λέγομεν, σύδευ μανθάνομεν ἀλλήλων; ἐπειδόν τις φῆ σκληρόν, οὐδὲ οἰσθα σὺ νῦν δὲ τὸ ἔγω λέγω; Κρ. Ἐγωγε, διά γε τὸ ἔθος, ὡς φίλατε. Σωκ. Ἔθος δὲ λέγων, οἵτινει διάφορον λέγειν ξυνθήκης; ἢ ἄλλο τι λέγεις τὸ οὗτος ἡ ἓτι ἐγώ, διότου τοῦτο φθέγγωμα, διανοούματι ἐκεῖνο, σὺ δὲ γιγνώσκεις, ὅτι ἐκεῖνο διανοούματι; οὐ τοῦτο λέγεις; Κρ. Ναι. Σωκ. Οὐκοῦν εἰ γιγνώσκεις ἐμοῦ φθέγγομένου, δηλωμάτι σοι γίγνεται παρ' ἐμοῦ; Κρ. Ναι. Σωκ. Ἀπὸ τοῦ ἀνομοίου γε τὸ οὗτος φθέγγωμα, εἶπερ τὸ λάβεδε ἀνόμοιον ἐστι τῇ ητο φῆς τὸ σκληρότητι. Εἰ δὲ τοῦτο οὔτως ἔχει, τι ἄλλο τῇ αὐτὸς σαυτῷ συνέθου, καὶ σοι γίγνεται τὸ δηθότης τοῦ δύναματος ξυνθήκη, ἐπειδὴ γε δηλοῖ καὶ τὰ δῆμοια καὶ τὰ ἀγόμοια γράμματα, ἔθους τε καὶ ξυνθήκης τυχόντα. Εἰ δὲ δὲ τοῦτα μάλιστα μή ἐστι τὸ οὗτος ξυνθήκη, σὺν ᾧ καλῶς ἔτι ἔχει λέγειν τὴν ὄμοιότητα δηλωμάτων εἶναι, ἀλλὰ τὸ οὗτος⁴ ἐκείνῳ γάρ, ὡς ἔστι, καὶ δῆμοι καὶ ἀγόμοιοι δηλοῖ. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα ξυγχρονοῦμεν, ὡς Κρατύλε, τὴν γάρ σιγήν σου ξυγχρονοῦσιν Σήσω, ἀναγκαῖον που καὶ ξυνθήκην τι καὶ οὗτος ξυμβάλλεσθαι πρὸς δηλωσιν τοῦ διανοούμενοι λέγομεν ἐπει, ὡς βέλτιστε, εἰ θέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν,⁵ πόθεν οἵτινεις δύναματα δῆμοια ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκεῖν, ἐάν μή ἔχεις τι τὴν σὴν δημολογίαν καὶ ξυνθήκην καῆρας ἔχειν τῶν δυνάματων δρθότητος πέρι;

§ 41. 2. [Ἐρετρίσις δὲ σκληρότηρο.] Ήτο εἰς ρὸν ἀντὶ σκληρότερος ήτον οὐ μόνον τῶν Σπαρτιατῶν ἀλλὰ πάντων τῶν τε Λασιθίων καὶ Λιτωλίων ίδια. Περὶ οὗ ἔκτος τῶν Γραμμ. μαρτυρεῖ καὶ ὁ Στράβων Βιβλ. X. σει. 448. ἔκδ. Καταβ. ξύνθη πρὶ τῆς ἐν Εὐδοίᾳ Ἐρετρίσις λέγεται «ἴστις οὐδὲ τοῦ ἀριθμοῦ ἐλθεῖν.】 Οπερ

οὗ καὶ τῷ γράμματι τῷ ρ πολὺ φρεστάμενος οὐκ ἐπὶ τέλει μόνον τῶν ἥρμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ κεκωμώδηνται. — 3. Η καὶ τὸ λάβεδε ἐγκείμενον.] Δηλοῖσιν ἔστιν ἐκείνοις. — 4. Ἀλλὰ τὸ οὗτος.] Εὐν. καλῶς οὖν ἔχει λέγειν — 5. Εἰ θέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν.] Οπερ ἔστιν οὖν θέλεις τὰ λάβεδα ως πιρά-

έμοι μὲν σύν καὶ αὐτῷ ἀρέσκει μὲν κατὰ τὸ δυνατὸν ὅμοια εἶναι τὰ ὄνόματα τοῖς πράγμασιν ἀλλὰ μὴ ὡς ἀληθῶς, τὸ τοῦ Ἐρμογένους,⁶ γλίσχρα ἢ ἡ ὄλητι αὐτῇ τῆς ὅμοιότητος, ἀναγκαῖον δὲ ἡ καὶ τῷ φορτικῷ τούτῳ προσχρῆσθαι, τῇ ἔυνθήῃ, εἰς ὄνομάτων ὀρθότητας ἐπεὶ ἵσως κατά γε τὸ δυνατὸν κάλλιστ' ἀν λέγοιτο, δταν ἢ πᾶσιν ἡ ὡς πλείστοις ὅμοιοις λέγηται, τοῦτο δ' ἐστὶ προσήκουσιν, αἴσχιστα δὲ τούναντίον.

§ 42. Τόδε δὲ μοι ἔστι εἰπὲ μετὰ ταῦτα, τίνα ἡμῖν δύναμιν ἔχει τὰ ὄνόματα καὶ τί φῶμεν αὐτὰ καλὸν ἀπεργάζεσθαι; Κρ. Διδάσκεν ἔμοιγε δοκεῖ, ὃ Σώκρατες, καὶ τοῦτο πάνυ ἀπλοῦν εἶναι,² ὃς δὲ τὰ ὄνόματα ἐπίστηται, ἐπίστασθαι καὶ τὰ πράγματα. Σωκ. Ισως γάρ, ὃ Κρατύλε, τὸ τοιόνδε λέγεις, ὡς ἐπειδάν τις εἰδῇ τὸ ὄνομα, οἶον ἔστιν — ἔστι δὲ οἶον περ τὸ πρᾶγμα — εἶσεται δὴ καὶ τὸ πρᾶγμα, ἐπείπερ ὅμοιον τυγχάνει ὃν τῷ ὄνόματι, τέχνῃ δὲ μιχ ἄρ' ἔστιν ἡ αὐτὴ πάντων τῶν ἀλλήλοις ὅμοιων. Κατὰ τοῦτο δὴ μοι δοκεῖς λέγειν, ὡς, ὃς ἀν τὰ ὄνόματα εἰδῇ, εἰσεται καὶ τὰ πράγματα. Κρ. Ἀληθέστατα λέγεις. Σωκ. Ἔχε δὴ, ἴδωμεν, τις ποτ' ἀν εἴη ὁ τρόπος οὗτος τῆς διδασκαλίας τῶν ὄντων, ὃν σὺ λέγεις νῦν, καὶ πότερον ἔστι μὲν καὶ ἄλλος, οὗτος μέντοι βελτίων, ἢ οὐδὲν ἔστιν ἄλλος ἢ οὗτος. Πότερως οἵτε; Κρ. Οὔτως ἔγωγε, οὐ πάντι τι εἶναι ἄλλον, τοῦτον δὲ μόνον καὶ βέλτιστον. Σωκ. Πότερον δὲ καὶ εὑρεσιν³ τῶν ὄντων τὴν αὐτὴν ταύτην εἶναι, τὸν τὰ ὄνόματα εύρόντα κάκείνα εύρηκέναι, ὃν ἔστε τὰ ὄνόματα; ἡ ζητεῖν μὲν καὶ εύρισκειν ἔτερον δεῖν τρόπου, μανθάνειν δὲ τοῦτον; Κρ. Πάντων μάλιστα καὶ ζητεῖν καὶ εύρισκειν τὸν αὐτὸν τρόπον τουτού κατὰ ταῦτα. Σωκ. Φέρε δὴ ἐννοήσωμεν, ὃ Κρατύλε, εἰ τις ζητῶν τὰ πράγματα ἀκολουθοῖ τοῖς ὄνόμασι, σκοπῶν οἶου ἐκαστὸν βούλεται εἶναι, ἄρ' ἐννοεῖς, ὅτι οὐ σμικρὸς κίνδυνός ἔστιν ἐξαπατηθῆναι;⁴ Κρ. Πῶς; Σωκ. Δῆλον, δτι θέμενος πρῶτος τὰ ὄνόματα, οἷα γίγειτο εἶναι τὰ πράγματα, τοιαῦτα ἐτίθετο καὶ τὰ ὄνόματα, ὡς φαμεν. Ήγάρ; Κρ. Ναι. Σωκ. Εἰ οὖν ἐκεῖνος μὴ ἀρθῶς γίγειτο, ἐθετο δὲ οἷα γίγειτο, τι οἵτινας τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ πείσεσθαι; ἀλλοτι δὲ ἡ ἐξαπατηθῆσεσθαι; Κρ. Ἀλλὰ μὴ οὐκ οὕτως ἔχη, ὃ Σώκρατες, ἀλλ

θειγμα τὸν ἀριθμὸν. — 6. Τὸ τοῦ Ἐρμογένους.) § 28. 6. Ἐνθα ἐκεῖνος εἴπε, καὶ μάλιστα γλίσχρως. « Καλεῖ δὲ τὴν απουδὴν ἐκείνην τοῦ Κρατύλου ὀλκὴν διὰ τὸ πάντα τὴν ὅμοιότητα ἔλκειν.

§ 42. 2. Καὶ τοῦτο πάνυ ἀπλοῦ εἰ-

ναι.) Τὸ τοῦτο ἐξηγεῖται διὰ τῶν ἐπίστασθαι τὰ πράγματα, ὃς ἀν τὰ πράγματα καὶ τ.λ. — 3. Πότερον δὲ καὶ εὑρεσιν.) Ἐξαρτῶνται ἐκ τοῦ οἵτε. — 4. Οτι οὐ σμικρὸς κίνδυνός ἔστιν ἐξαπατηθῆναι;) Ο Γουδ. δώδεκα. ἔχει δὲ κίνδυνος. Ἀλλὰ

ἀναγκαῖον ἥδε εἰδότα τίθεσθαι τὸν τιθέμενον τὰ δυόματα· εἰ δὲ μή, ὅπερ πάλαι ἐγώ ἔλεγον, οὐδὲ ἀνόματα εἴη. Μέγιστον δέ σοι ἔστω τεκμήριον, ὅτι οὐκ ἔσφαλται τῆς ἀληθείας ὁ τιθέμενος· οὐ γάρ ἂν ποτε οὕτω ἔξυμφωνα ἦν αὐτῷ ἀπαντᾶς ἢ οὐκ ἐνεύδεις αὐτὸς λέγων, ώς πάντα κατὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ ταῦτα ἐγίγνετο⁶ τὰ δυόματα; Σωκ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ὡς γάρ τε Κρατύλε, οὐδέν ἔστιν ἀπολόγημα. Εἰ γάρ τὸ πρῶτον σφαλεῖς ὁ τιθέμενος τάχα τοῦτο πρὸς τοῦτ' ἔστιάξετο⁷ καὶ αὐτῷ ἔξυμφωνεν ἡνάγκαζεν, οὐδέν ἄτοπον, ὃς περ τῶν διαγραμμάτων ἐνίστε τοῦ πρώτου σμικροῦ καὶ ἀδηλού φευδόμενος, τὰ λοιπὰ πάμπολλα τίδη διητα ἐπόμενα ὄμολογεν ἀλλήλοις. Δεῖ δὴ περὶ τῆς ἀργῆς παντὸς πρόγυματος παντὶ ἀνδρὶ τῷ πολὺν λόγου εἶναι καὶ τὸν πολλὴν σκέψιν, εἴτε δρθῶς εἴτε μὴ ὑπόκειται ἐκείνης δὲ ἐξετασθείσης ἵκανως, τὰ λοιπὰ φαίνεσθαι ἐκείνη ἐπόμενα. Οὐ μέντοι ἀλλὰ θεομάζοιμ⁸ ἀν, εἰ καὶ τὰ δυόματα ἔξυμφωνεῖ αὐτὰ αὐτοῖς. Πάλιν γάρ ἐπισκεψόμεθα ἡ τὸ πρότερον ἀπήλθομεν ώς τῷ παντὸς λόγος τε καὶ φερομένου καὶ ῥέοντος φαμέν σημαίνειν τίμιν τὸν οὐσίαν τὰ δυόματα. Ἀλλο τοῦτο σοι δοκεῖ δηλῶν; Κρ. Πάντα σφύρρα, καὶ δρθῶς γε σημαίνει. Σωκ. Σκοπῶμεν δὴ ἐξ αὐτῶν ἀναλαβόντες πρῶτον μὲν τοῦτο τὸ ἔνομα, τὴν ἐπιστήμην, ὃς ἀμφίστολόν ἔστι, καὶ μᾶλλον ἔοικε σημαίνει, ὅτι ἴστησι τὸν ἔμοιν ἀπόγονον τὸν ἀπογόνον τὴν ἀργὴν λέγειν μᾶλλον ἢ ἐμέαλλοντας τὸ εἰ ἐπιστήμην ἀλλὰ τὴν ἐμέαλλην ποιήσασθαι ἀντὶ τῆς ἐν τῷ εἰ ἐν τῷ τοῦτο⁹ ἐπειτα τὸ βέβαιον, ὅτι βάσεως των ἐστι καὶ στάσεως μίμημα, ἀλλ᾽ οὐ φορᾶς ἐπειτα τὴν ἴστορίαν αὐτό που σημαίνει, ὅτι ἴστησι τὸν ἔνομον καὶ τὸ πιστοῦν ἴστημα παντάπατοι σημαίνει. ἐπειτα δὲ τὸ μνήμη παντὶ που μηνύει ὅτι μονή ἐστιν ἐν τῇ φυγῇ, ἀλλ᾽ οὐ φορᾶ. Εἰ δὲ βούλει, ἡ

κατὰ τοὺς κανόνας τῆς γλώσσης δὲν εἰναι ἀναγκαῖον τὸ ἀρχέρον. — 5. Ἀλλὰ μή οὐχ οὗτος ἔχει — ἀλλὰ ἀναγκαῖον ἔτι.) Μετὰ τὸ ἀλλά, ἐκ τοῦ προγρουμένου, μὴ οὐλα, ἐνόησον, ὅπως ὅρ. § 39 — 6. Ως πάντα κατὰ ταῦτα καὶ ἐπὶ ταῦτα ἐγίγνετο.) Οὐ νοῦς ἢ διὸ ἐνοεῖ ὁ λόγος ὅταν ἐλέγεις ὅτι πάντας αἱ λέξεις πρὸς ἐν καὶ τὸ αὐτὸν ἀντίκον καὶ πρὸς ἐν καὶ τὸ αὐτὸν ἀνεφέροντο; — 7. Τάλλα τὸν πρὸς τοῦτ' ἔστιάξετο.) Οὐ νοῦς τὰ λοιπὰ τὸν πρὸς τὸ πρώτον ἐκείνο προσθήμαζε. Πιστὸν δὲ τοῦτο δηλοῦται διὰ τῶν «καὶ αὐτῷ ἔξυμφωνεν ἡνάγκαζε». Τὸ δὲ διαγράμματα εἶναι σχήματα εἴτε κατὰ Κιλ-

ρωναχ διαγράμματα γεωμετρικαὶ ὡς Φιλίδων. εἰλ. 73. Β. Ξενοφ. ἀπομνημ. IV. 2, 3. Μετὰ τὸ ὀσπέο, ἐνοητέον αὖτις τὸ, οὐδὲν ἄτοπον, εἴς οὖς ἡ διπλάκημα:ος δημοκρίτεν. — 8. Καὶ ὀσθότερόν ἐστιν ὀσπέοντο. Ορα τὰ ἐν τῷ § 26. περὶ τοῦ ἐιδύμου τῆς λέξεως διαλέχθεντα. Αἱδὲ ἐνταῦθα πολλῷ διδότερον κρίνεται ὅτι ἔχει τὴν ἀργήν τις οὐκ ἐν τῇ ἀποβολῆς, διστε δηλ. γὰρ ἀποβολῆς τὸ ἐν ἀρχῇ ε, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ τῆς παρενθίσεως τοῦ ἰώτη, διστε τὸ πλήρως λέγεται νὰ λέγεται ἐπιστήμην. Τὸ ἐμβολήν ποιεῖσθαι τῷ τοῦτο καὶ ἐν τῷ τοῦτο, ἀντὶ, ἐν τούτον τῷ τόπῳ οὐ τό τοῦ τοῦτο λείπεται. — 9. Ἐπειτα τὸ

άμαρτικαι καὶ ἡ ξυμφορά,¹⁰ εἰ κατὰ τὸ δύνομά τις ἀκολουθήσει, φανεῖται ταῦτη τῇ ξυνέσει ταύτη καὶ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς ἄλλοις πᾶσι τοῖς περὶ τὰ σπουδαῖα ὄνόμασιν. Ἐτι τοίνυν ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ ἀκολασία παραπλησία τούτοις φαίνεται· ἡ μὲν γάρ τοῦ ἀμαρτίας θεῷ ιόντος παρείκ φαίνεται, ἡ ἀμαρτία, ἡ δὲ ἀκολασία παντάσσασιν ἀκολουθεῖ¹¹ τοῖς πράγμασι φαίνεται καὶ σύτως, ἀ νομίζομεν ἐπὶ τοῖς πακιστοῖς ὄνόμασι εἶναι, ἀμοιβάται ἀν φαίνεται τοῖς ἐπὶ τοῖς καλλιστοῖς. Οἷμαι δέ, καὶ ἄλλα πολλά ὅν τις εὔροι, εἰ πραγματεύοιτο, ἐξ ὧν σινέειν ὅν σιν πάλιν τὸν τὰ ὄνόματα τιθέμενον οὐχὶ λέντα οὐδὲ φερόμενα, ἄλλα μενοντα τὰ πράγματα σημαίνειν. Κρ. Άλλ;, ὁ Σάκρατες, ὄρθις, ὅτι τὰ πολλὰ ἐκείνως ἐσήμανε.¹² Σωκ. Τί οὖν τοῦτο; Κρατύλε; ¹³ Ὅσπερ ψήφους διαριθμησόμεθα τὰ ὄνόματα, καὶ ἐν τούτῳ ἔργονται ἡ ἀρθρότης; ὅπτερα ἀν πλείω φαίνεται τὰ ὄνόματα σημαίνοντα, ταῦτα δὴ ἔσται τὰληθή; Κρ. Οὕκουν εἰκός γε. Σωκ. Οὐδὲ ὄποιστικύ, ὁ φίλε.

§ 43. Καὶ ταῦτα μὲν γε αὐτοῦ ἐάσωμεν, τάδε δὲ ἐπισκεψώμενα, εἰ τίποι καὶ τῆθε ὄμολογεῖς εἴτε καὶ οὐ. Φέρε, τοὺς τὰ ὄνόματα ἐν ταῖς πόλεσι τιθεμένους ἐκάστοτε, ἐν τε ταῖς Ἑλληνικαῖς καὶ βραχερικαῖς, σὺν ἀρτίως ὄμολογοῦμεν νομοθέτας εἶναι καὶ τὴν τέχνην τὴν τοῦτο δυναμένην νομοθετικήν; Κρ. Πάνυ γε. Σωκ. Λέγε δὴ, οἱ πρῶτοι νομοθέται τὰ πρῶτα ὄνόματα πότερον γιγνώσκοντες τὰ πράγματα, οἵς ἐτίθεντο, ἐτίθεντο ἡ ἀγνοοῦντες; Κρ. Οἷμαι μὲν ἐγώ, ὁ Σάκρατες, γιγνώσκοντες. Σωκ. Οὐ γάρ που, ὁ ἔτειρε Κρατύλε, ἀγνοοῦντές γε. Κρ. Οὐ μοι δοκεῖ. Σωκ. Ἐπανέλθομεν δὴ πάλιν ὅθεν δεῦρο μετέβημεν. Ἄρτι γάρ ἐν τοῖς πρόσθιν, εἰ μέμνησαι, τὸν τιθέμενον τὰ ὄνόματα ἀναγκαῖον ἔργοντα εἶναι εἰδότα τιθεσθαι, οἵς ἐτίθετο² πότερον οὖν ἔτι σοι δοκεῖ σύτως ἡ οὐ; Κρ. Ἔτι. Σωκ. Ἡ καὶ τὰ πρῶτα τιθέμενον εἰδότα φέρε τιθεσθαι; Κρ. Εἰδότα. Σωκ. Ἐκ πολού οὖν ὄνομάτων ἡ μεμαθηκός ἡ εὑρηκώς τούτη τὰ πράγματα, εἶπερ τό γε πρῶτα βιβαῖον.) Ἐνν. σημαῖνον τι ξέπειν. —

10. Ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ ξυμφορά.) Ἐὰν ἀποδεχθῶμεν λέγει τὰς τῶν Ἦρων τιθεσθεῖσιν ἐπιμολογίας, εὐκόλως θὰ συμβῇ οὗτοι αἱ λέξεις αἱ καλὸν τι σημαίνουσαι νὰ φαίνωνται διὰ της σημαίνουσιν ὅπερ καὶ αἱ καλὸν τι. Ως ἡ ἀμαρτία παραγθεῖσι ἐκ τοῦ ὄμαρτειν, θὰ σημαίνῃ ταῦτα, διπέρ, καὶ ἡ ξυνέσις ἐκ τοῦ ξυνιέναι σχηματισθεῖσα, σύτω καὶ ἄλλα. Τὸ δὲ τῇ ξυνέσει ταύτη, εἶναι, ἔκεινη τῇ ξυνέσει, αἱ τηρότεροι ἔδραις καὶ πολλαὶ. — 11. Ἀκολουθία.) Μετὰ δοτικῆς ἀς καὶ τινα ἄλλα

πράγματικὰ ὄνόματα. Ἀπειθ. I. σ.λ. 116. Α. 6. ἄλλ. — 12. Ἐκείνως ἐσήμανε) Μὲ λειτουργεῖσι τὸ πρόποντον δὲ οὐδὲ τὸν πραγμάτων ἥση καὶ φορὰ ἐπηρματικοῦ διαρατατικοῦ διότι ἡ προσθήκη πρόδεστρωτῶν διάδειξεν — 13. Τί οὖν τοῦτο, ὁ Κρατύλε;) Εἰ ποὺς τοῦτο, ὁ Κρ. τι τούτο; Ἐρα Γεργ. σει. 448. B. — ἐν τούτῳ, οὗτε δηλ. νὰ διαχειθυήσωμεν, πότερον οὗτως ἡ ἔκεινοις δύνανται αἱ πλεισται λέξεις νὰ ἔξηγηθῶσιν.

§ 43. 2. Τιθεσθαι, οἵς ἐτίθετο.) Δηλ.

μή πω ἔπειτο, μαθεῖν δ' αὖ φαμέν τὰ πράγματα καὶ εὑρεῖν αὐδίνατον εἶναι ἄλλος ἢ τὰ δύσματα μαθόντας ἡ αὐτοὺς ἐξευρόντας οἴδεστι; Κρ. Δοκεῖ τι μοι λέγειν, ὁ Σώκρατες. Σωκ. Τίνκαν τρόπου φῶμεν αὐτοὺς εἰδότας θέσθαι ἡ νομοθέτας εἶναι, πρὶν καὶ στιοῦν ὄνομα κείσθαι τε καὶ ἐκείνους εἰδέναι,³ εἶπερ μὴ ἔστι τὰ πράγματα μαθεῖν ἄλλ' ἢ ἐκ τῶν δύο μάτων; Κρ. Οἷμαι μὲν ἐγὼ τὸν ἀληθέστατον λόγον περὶ τούτων εἶναι, ὁ Σώκρατες, μείζω τινὰ δύναμιν εἶναι ἡ ἀνθρωπείαν τὴν θεμένην τὰ πρῶτα δύσματα τοῖς πράγμασιν, ὥστε δύνακαίν εἶναι αὐτὰ δρῆσις ἔχειν. Σωκ. Εἶτα, οἵτινες, ἐναντίκανταν ἐτίθετο αὐτὸς αὐτῷ ὁ Θεός, ὃν δαιμόνιαν τις ἡ Θεός; ἢ οὐδέν σοι ἐδοκοῦμεν ἄρτι λέγειν; Κρ. Ἀλλὰ μὴ τούτη τούτων τὰ ἔτερα δύσματα. Σωκ. Πότερον, ὁ ἄριστε, τὰ ἐπὶ τὴν στάσιν ἀγοντακήν τὰ ἐπὶ τὴν φρονίαν; οὐ γάρ που κατὰ τὸ ἄρτι λεχθέν πλήθει κριθῆσται. Κρ. Οὕτωι δὴ δικαιού γε, ὁ Σώκρατες. Σωκ. Οὐρμάτων σύν στασιασάντων, καὶ τῶν μὲν φασκόντων ἔχοντα εἶναι τὰ δύματα τῇ ἀληθείᾳ, τῶν δ' ἔχειντα, τίνι ἔτι διακρινοῦμεν, ἡ ἐπὶ τι ἐλθόντες; οὐ γάρ που ἐπὶ δύσματά γε ἔτερα ἄλλα τούτων⁴ οὐ γάρ ἔστιν, ἄλλα δῆλον, διτεῖς ἄλλ' ἄττα, ζητητέα πλὴν δύο μάτων, ἵνα ήμιν ἐμφανιεῖ ὅντες δύο μάτων, διπέτερα τούτων ἔστι τὰληθῆ, δείξαντα δῆλον διτεῖς τὴν ἀληθείαν τῶν δύο μάτων. Κρ. Δοκεῖ μοι οὗτος Σωκ. Ἔστιν ἄρα, ὡς ἔοικεν, ὁ Κροκτύλες, δύνατόν μαθεῖν ὅντες δύο μάτων τὰ δύο, εἶπερ ταῦτα οὗτος ἔχει. Κρ. Φαίνεται. Σωκ. Διὸς τίνος ἄλλου σύν ἔτι προσδοκᾶς ὅν αὐτὰ μαθεῖν; ἄρα διὶς ἄλλουτον ἡ οὐπέρ εἰκός τε καὶ δικαιώτατον, διὶς ἄλληλων γε, εἴ τη ἔνγγενη ἔστι, καὶ αὐτὰ διὶς αὐτῶν; τὸ γάρ που ἔτερον ἐκείνων καὶ ἄλλοιον ἔτερον διν τι καὶ ἄλλοιον σημαίνοι, ἄλλ' εὐκ εἴκενται. Κρ. Ἀληθῆ μοι φαίνει λέγειν. Σωκ. Ἐχε δὴ πρὸς Διός τὰ δέ δύσματα οὐ πολλάκις μέντοι⁵ ὠμολογήκαμεν τὰ καλῶς κείμενα, ἐοικότα εἶναι ἐκείνοις, ὃν δύσματα κείται, καὶ εἶναι εἰκόνας τῶν πραγμάτων; Κρ. Ναι. Σωκ. Εἰ σύ ἔστι μὲν ὅτι μάλιστα διὶς δύο μάτων τὰ πράγματα μανθάνειν, ἔστι δὲ καὶ διὶς αὐτῶν, ποτέρα ἀν εἴη καλλίων καὶ σαφεστέρα ἡ μάθησις; ἐκ τῆς εἰκόνας μανθάνειν αὐτήν τε αὐτήν,⁶ εἰ καλῶς εἴκασται, καὶ τὴν ἀληθείαν, τῆς

εἰδότα ταῦτα, οἷς ἐτίθετο. — 3. Καὶ ἐκείνους εἰδέναι). Ἐγγ. αὐτό.— 4. Οὐ γάρ που ἐπὶ δύσματα γε ἔτερα ἄλλα τούτων.) Οὐδός, ἔτερος ἄλλα. Ὁρχ P. P. Δ. (Δαλτζήλιον) apud Kiddium Miscellaneous criticism, σελ. 200. ἀναφέροντα τὸν Σουΐδαν· «ἄλλου ἔτερου, ἐκ παραλλήλου. Μέντανδρος Μέθη· εἶτα οὐκ εἶχον οὐ πῦρ, οὐ λίθον, οὐκ ἄλλο η οὐθ' ἔτερον. Κράτες

Παιδιαῖς· τοῖς δὲ τροχγωδοῖς ἔτερος σεμνὸς πᾶσι λόγος, ἄλλος δ' ἔστιν »Δοστορ. παρ' Αθην. III. 197. καὶ ἄλλοι. — 5. Οὗ πολλάκις μέντοι.) Τὸ μέντοι συνηθέστατον παρὰ Πλάτωνι μετὰ τῆς ἐρωτηματικᾶς φράσεις ὡς Πρωταγ. σελ. 309. Α. Θεοπ. σελ. 163. Ε. καὶ ἄλλ. — 6. Μανθάνειν αὐτήν τε αὐτήν.) Ὁ γάρ. Ἐκ τῆς εἰκόνος νὰ μανθάνωμεν καὶ

ἢν ἡ εἰκόνα, οὐ ἐκ τῆς ἀληθείας αὐτήν τε αὐτὴν καὶ τὴν εἰκόνα αὐτῆς, εἰ πρεπόντως εἴργασται; Κρ. Ἐκ τῆς ἀληθείας μοι δοκεῖ ἀνάγκη εἶναι. Σωκ. Οὐτινχ μὲν τοῖνυν τρόπου δεῖ μανθάνειν τὸ καὶ εὑρίσκειν τὰ δύτα, μεῖζον ἵσως ἔστιν ἐγνωκέναι τὸ καὶ τὸ ἐμὲ καὶ σέ τὸ ἀγαπητὸν δὲ καὶ τοῦτο ὁμολογήσασθαι, δτὶ οὐκ ἐξ φυμάτων, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον αὐτὰ εἴδε αὐτῶν καὶ μαθητέου καὶ ζητητέου τὴν ἐκ τῶν ὄντων.

§ 44. Σωκ. Ἐτι τοῖνυν τόδε σκεψώμεθα, ὅπως μὴ ἡμᾶς τὰ πολλὰ ταῦτα δύομάται εἰς ταῦτα τείνοντα² ἐξαπατᾶται. Τῷ δύντι μὲν οἱ Σέμενοι³ αὐτὰ διανοηθέντες [τε] ἔθεντο ὡς ιόντων ἀπάντων αἱ τοιούτων — φάνενται γάρ ἔμοιγε καὶ αὐτοὶ οὗτω διανοηθῆναι —, τὸ δέ, εἰ ἔτυχεν, οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ οὕτοις αὐτοῖς τε ὥσπερ εἰς τινα δίνην ἐμπεσόντες κυκώνται καὶ ἡμᾶς ἐφελκόμενοι προσεμβάλλουσι. Σκέψαι γάρ, ὡς Σαυμάσιε Κρατύλε, διγωγεὶς πολλάκις διειρώττω.⁴ Πότερον φῶμέν τι εἶναι αὐτὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ ἐν ἕκαστον τῶν δύτων οὕτως, ή μή; Κρ. Ἐμοιγε δοκεῖ, ὡς Σώκρατες, εἶναι. Σωκ. Αὐτὸς τοῖνυν ἐκεῖνο σκεψώμεθα, μή εἰ πρόσωπόν τι ἐστι καλὸν η τι τῶν τοιούτων, καὶ δοκεῖ ταῦτα πάντα ρέειν ἀλλ' αὐτὸς, φῶμεν, τὸ καλὸν οὐ τοιούτου αἱ τοιούτους εἰστιν; Κρ. Λανάγκη. Σωκ. Λρ' οὖν οἷόν τε προσειπεῖν αὐτὸς ὁρθῶς, εἰ αἱ ὑπεξέργεται, πρῶτον μὲν δτὶ ἐκεῖνό εἰστιν, ἐπειτα δτὶ τοιούτου; ή ἀνάγκη ἀμα ἡμῶν λεγόντων ἄλλο αὐτὸς εὐθὺς γίγνεσθαι καὶ ὑπεξιέναι καὶ μηκέτι οὕτως ἔχειν; Κρ. Λανάγκη. Σωκ. Πῶς οὖν ἀν εἴη τι ἐκεῖνο,⁵ δι μηδέποτε ὥσαύτως ἔχει, εἰ

αὐτὴν (τὴν εἰκόνα) δὲ ἔχατης εἰκονισθεῖσαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῆς ὀποίας ἦτον ἡ εἰκόνα. Σημειώτεον τὸ διπλοῦν αὐτὸς, ὡς καὶ τὸ, αὐτὸς τὸ αὐτὸς, Ἀλκιθ. I. σελ. 129. B.

§ 44. 2. Οὐδέποτε εἰς ταῦτα τείνοντα.) Οπερ ἐστιν, θνόματα εἰς τὴν ροήν καὶ φρεάτην τῶν πραγμάτων ἀπειθείποντα. — 3. Εξαπατᾶται. Τῷ δύντι μὲν οἱ Σέμενοι.) κωινῶς Εξαπατᾷ, καὶ τοιόντει κτλ. Αλλ' οὗτος διστολώτατον τὸ χωρίον. Μεταβληθέντος δὲ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐξαπατῆν εἰς τὸ ἐξαπατᾶσθαι, ὥσαύτως καὶ τῆς στίξεως εὔδοῦται πᾶν τὸ χωρίον. Οτι δὲ τὸ ἐξαπατᾶσθαι ήν ἐν χρήσει ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἐξαπατῆν, δηλον ἐκ τοῦ Βουδαίου ἐν Υπομνήμ. τῆς Ἐλλ. Γλώσσ. σελ. 941. ἔκδ. Βασιλ. 1530. συγκαταλέγοντος τὸ ρήμα τοῦτο εἰς τὰ εἰς ἐνεργητικὴν καὶ μέτην διάθεσιν εὔχρηστα δύτα ρήματα καὶ κρόδες ὑποστήριξεν ἐπειχέροντος τὸν Ἀριστοτ. Προσδημ.

Τμῆμ. 28 ἔχοντα οὕτω καὶ διὰ τὸ παρακαταθήκην αἰσχιον ἀποστερῆσαι μικρὰν, η πολὺ δανεισόμενον, η δτὶ παρακαταθήκην ἀποστερῶν τὸν ὑπολαβόντα εἶναι αὐτὸν ἐπιεικῇ ἐξαπατᾶται. » Διὸ ὁρθῶς τὸ ἐξαπατᾶται. — 4. Ο διγωγεὶς πολλάκις διειρώττω.) Οὗτο λέγει ὁ Σοκράτης, δηλοτ δτὶ η ἴδια δύναμις τῶν δύτων εἶναι δὲ ἔχατης σταθερὰ καὶ ἀκίνητος καὶ ητις μᾶλλον διὰ τοῦ οἰωνοσκοπεῖν παρὰ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι δύναται νὰ ἐνυοθῇ καὶ νὰ γγωρισθῇ, ἀποδοκιμάζων ἐνταῦθη τὴν ἐπιστήμην τῶν Ἡρακλειτεῶν γνωματευόντων δτὶ μηδὲν συνέσταται ἀλλὰ πάντα φέρονται ὡς ροῦς. — 5. Πῶς οὖν ἀν εἴη τι ἐκεῖνο.) Ο γοῦς· πῶς λοιπὸν θὰ ἐδύνατο νὰ ἀποδοθῇ οὐδεὶς τις εἰς τοῦτο, τὸ ὀποῖον ποτὲ δὲν ἔχῃ καὶ αὐτὸν τὸν τρόπον. Περὶ δὲ τοῦ ἴσχει ὁρικ Βουττημ. Γραμματ. Τόμ. II. σελ. 141. « ίσχω λέγεται ἐπει τῆς ἐγνοίας τοῦ κρατεῖν, καλύπτειν, ἐπιλαμβάνεσθαι ἀπιτυμ-

γάρ ποτε ὡσαύτως ἴσχει, ἐν γ' ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ δῆλον ὅτι οὐδέν μεταθίσει εἰ δὲ ἀσὶ ὡσαύτως ἔχει καὶ τὸ αὐτό ἐστι, πῶς ἀν τοῦτο γε μεταθάλλοι ἡ κινοῖτο, μηδὲν ἔξιστάμενον τῆς αὐτοῦ ιδέας; Κρ. Οὐδαμῶς. Σωκ. Ἀλλὰ μήν οὐδ' ἀν γνωσθεῖν γε ὑπ' οὐδενός. Αὐτοὶ γάρ ἀν ἐπιόντος τοῦ γνωσομένου ἄλλο καὶ ἄλλοιον γίγνοιτο, ὡς τε οὐκοῦν⁶ γνωσθεῖν ἔτι, ὁποῖον γέ τι ἐστιν ἡ πῶς ἔχον⁷ γνῶσις δὴ που οὐδεμίᾳ γιγνώσκει, ὁ γιγνώσκει, μηδαμῶς ἔχον. Κρ. Εστιν ὡς λέγεις. Σωκ. Ἀλλ' οὐδὲ γνῶσιν εἶναι φάναι εἴκοσι, ὡς Κρατύλε, εἰ μεταπίπτει πάντα χρήματα καὶ μηδὲν μένει. Εἰ μὲν γάρ αὐτὸ τοῦτο,⁸ ἡ γνῶσις, τοῦ γνῶσις εἶναι μὴ μεταπίπτει, μένοι τε ἀν αἱρεῖ ἡ γνῶσις καὶ εἴη γνῶσις εἰ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἰδός μεταπίπτοι τῆς γνῶσεως, ἀματ̄ ἀν μεταπίπτοι εἰς ἄλλο εἰδός γνῶσεως καὶ οὐκ ἀν εἴη γνῶσις· εἰ δὲ αἱρεῖ μεταπίπτει, αἱρεῖ οὐκ ἀν εἴη γνῶσις. Καὶ ἐκ τούτου τοῦ λόγου οὔτε τὸ γνωστόμενον εἶτε τὸ γνωσθησόμενον⁹ ἀν εἴη. Εἰ δὲ ἔστι μὲν αἱρεῖ τὸ γιγνώσκον, ἔστι δὲ τὸ γιγνωσκόμενον, ἔστι δὲ τὸ καλὸν, ἔστι δὲ τὸ σύγχρονον, ἔστι δὲ ἐν ἐκαστον τῶν ὅντων, οὕτοι φάνεται τοῦτα ὅμοια ὅντα, ἀ νῦν ἡμεῖς λέγομεν, ἢ οὐδὲν οὐδὲ φορᾷ. Ταῦτ' οὖν πότερόν ποτε οὔτως ἔχει, ἡ ἐκείνως, ὡς οἱ περὶ Ἡράκλειτον τε λέγουσι καὶ ἄλλοι πολλοί,¹⁰ μὴ τούτοις ἡ ἐπισκέψασθαι, οὐδὲ πάνυ νοῦν ἔχοντος ἀνθρώπου ἐπιτρέψαντα δύρματιν αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ ψυχὴν θεραπεύειν, πεπιστευκότα ἐκείνοις καὶ τοῖς θεμένοις αὐτὰ, δισχυρίζεσθαι ὡς τι εἰδότα καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὅντων καταγιγνώσκειν, ὡς οὐδὲν ὑγιές οὐδενὸς, ἄλλα πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ, καὶ ἀτεγνῶς ὥσπερ οἱ κατάρρρη νοσοῦντες ἀνθρώποι, οὔτως οἰεσθαι καὶ τὰ πρόγυματα διακεῖσθαι, ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάρρησον πάντα χρήματα ἔχεσθαι. Ισως μὲν οὖν δὴ, ὡς Κρατύλε, οὔτως ἔχει, ίσως δὲ καὶ οὐ. Σκοπεῖσθαι οὖν χρή ἀνθρείως τε καὶ εὖ, καὶ μὴ ῥάβδιος ἀποδέχεσθαι — ἔτι γάρ νέος εἴ καὶ ἡλικίου ἔγειρις —, σκεψάμενον δὲ, ἐάν εὔρῃς, μεταθισόναι καὶ ἐμοί. Κρ. Ἀλλὰ ποιήσω ταῦτα. Εἴ μέντοι ίσθι, ὡς Σώκρατες, οὔτε νυνὶ ἀπεκέπτως ἔχω, ἄλλα μοι

χάνειν, μὴ παριστανομένης ἀκριβῶς; διὸ
ἔχεινα. — 6. Ἡ πῶς ἔχον.) Ενν.
Φαίδων. σελ. 103. Δ. « διότι κα-
λόν ἐστιν ὅτιον ἡ ὅτι χρῶμα κύκνης
ἔχουν. » — 7. Εἰ μὲν γάρ αὐτὸ τοῦτο
Οὐ νοῦς· ἐπειδὴ ἐάν μὲν αὐτὸ τοῦτο, ἡ
γνῶσις, δὲν μεταθάλλεται οὔτως, οὔτε
νὰ παύσῃ τοῦ ἡγανακτίσις, δὲ μετει-
νά τὴν πάντοτε γνῶσις καὶ θάνατον ἐάν

δὲ καὶ αὐτὸ τὸ εἰδός τῆς γνῶσεως μετα-
τοῦ ἔχεινα. — 8. Εἰν. Θάλλεται, ἀμα μετέθασιν εἰς ἄλλο εἰ-
δός διαφορετικὸν τῆς γνῶσεως, τότε
οὔτε τούτοις πλέον γνῶσις. — 9. Οὔτε
τὸ γνωστόμενον, οὔτε τὸ γνωσθησόμενον¹¹
Δηλ. οὔτε τὸ ὑποκείμενον τῆς γνῶσεως,
οὔτε τὸ ἀντικείμενον. — 9. Καὶ ἄλλοι
πολλοί.) Ως ὁ Ἐραπεδοκλῆς καὶ Πρωταγό-
ρας, δρα. Φαίδων σελ. 90. Σ.

σκοπουμένῳ καὶ πράγματα ἔχοντι πολὺ μᾶλλον ἐκείνως φάνται ἔχειν, ὡς Ἡράκλειτος λέγει. Σωκ. Εἰσαῦθις τοῖνυν με, ὃ επιτάρε, διδάξεις, ἐπειδὸν ἡκῆς νῦν δὲ, ὡσπερ παρεσκεύασαι, πορεύου εἰς ἀγρόν προπέμψει δέ σε καὶ Ἐρμογένης ὁδε. Κρ. Ταῦτα ἔπειτα, ὃ Σωκράτες ἀλλὰ καὶ σὺ πειρῶ ἔτι ἐννοεῖν ταῦτα ἥδη.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

— — —

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΕΤΣΙΟΣ

Π Ι Ν Α Ε

Τῶν ἐμπεριεχομένων ἐν τῷδε τῷ Δ'. τόμῳ.

Ισραήλεους λείψανα ἐν τοῖς τοῦ Στοβαίου.

Α.	Πῶς Θεοῖς χρηστέον.	.	.	.	.	.	3.
Β.	Πῶς πατρίδι χρηστέον.	.	.	.	.	.	5.
Γ.	Πῶς Γονεῦσι χρηστέον.	.	.	.	.	.	7.
Δ.	Περὶ Φιλαδελφίας.	.	.	.	.	.	10.
Ε.	Ἐκ τοῦ περὶ Γάμου.	.	.	.	.	.	13.
ΣΤ'	Πῶς συγγενεῦσι χρηστέον.	.	.	.	.	.	19.
Ζ.	Ἐκ τοῦ Οἰκονομικοῦ.	.	.	.	.	.	21.

Μαξίμου Τυρίου.

Α.	Πῶς ἀν τις ἀλυπτὸς εἴη.	.	.	.	.	.	23.
Β.	Οτι ἔστι καὶ ἐκ τῶν περιστάσεων ὡφελεῖσθαι.	.	.	.	.	.	26.
Γ.	Πῶς ἀν τις πρὸς φίλου παρατκευάσαιτο.	.	.	.	.	.	33.
Δ.	Τιῷ χωριστέον τὸν ἁβλακα τοῦ φίλου.	.	.	.	.	.	39.

Διώνος τοῦ Χρυσοστόμου.

Α.	Πέρι Βασιλείας λόγος; Α.	:	.	.	.	.	45.
Β.	» , , , Δ.	.	.	.	.	.	53.
Γ.	Λιβυκὸς μῦθος.	.	.	.	.	.	87.

Θεμιστέον τοῦ Εὐφραδοῦς.

Α.	Πέρι φιλίας.	.	.	.	.	.	92.
-----------	--------------	---	---	---	---	---	-----

Μουσωνείου.

Α.	Ἐκ τοῦ, εἰ παραπλησίως παιδευτέον τὰς θυγατέρας τοῖς νιοῖς.	.	.	.	.	.	112.
Β.	Ἐκ τοῦ, ὅτι καὶ γυναιξὶ φιλοσοφητέον.	.	.	.	.	.	115.

Ἐκ τῶν Πυθαγορικῶν.

Α.	Ιπποδάμου Θουρίου, ἐκ τοῦ περὶ πολιτείας.	.	.	.	.	.	117.
Β.	Αρχύτου, ἐκ τοῦ περὶ Νόμων καὶ Δικαιοσύνης.	.	.	.	.	.	123.

Γ.	Διοτογένους, ἐκ τῶν περὶ Βασιλείας.	.	.	.	.	.	126.
Δ.	Σθενίδου Λοκροῦ, περὶ Βασιλείας.	.	.	.	.	.	130.

Ε.	Ἐκφάντου, περὶ Βασιλείας.	.	.	.	.	.	131.
ΣΤ'.	Καλλικρατίδου Λάκωνος, περὶ συγγενικῆς εὐδαίμ.	.	.	.	.	.	136.

Ζ.	Φιντύος τῆς Καλλικράτεος θυγατρὸς, περὶ γυναικὸς σωφροσύνης.	.	.	.	.	.	139.
-----------	--	---	---	---	---	---	------

Πλάτωνος.

Α.	Γοργίας.	.	.	.	.	.	142.
Β.	Κρατύλος.	.	.	.	.	.	237.